

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREAU EN REDACTIE :
Drukkerij COLLEE
 (Naam. Maatsch.)
TONGEREN
 Postcheks rekening n. 84885.
 Telefoon 12
 Abonnementprijs : fr. 9.50 per jaar,
 vooraf betaalbaar.
 20 centiem het nummer.
 Alle toezendingen van geld, briefjes en
 aankondigingen, moeten franco gezonden wor-
 den aan den uitgever.

AANKONDIGINGEN.
 Prijs per regel fr. 0.50
 Tusschen Allerlei- in Provincie
 nieuws fr. 1.00
 Vonnissen en doodberichten fr. 2.00
Kleine Aankondigingen :
 van 1 tot 4 regels fr. 1.50
 Elke regel meer fr. 0.25
 Voor meer dan één inlassching prijs vol-
 gens akkoord.
 Alle aankondigingen en mededeelingen
 moeten ons toekomen voor Donderdag mid-
 dag.

Tongeren, 11 September 1926.

Wat vele menschen niet weten

Het socialisme is het wettig kind van het liberalisme. De liberalen willen dat niet gezegd hebben, en toch is het waar!... Ziet maar nu keer : toen het socialisme nog maar een kleine jongen was, mocht hij altijd met zijn vader meegaan, als 't « kiezing » was. Vader en zoon stonden altijd op dezelfde lijst. De liberalen waren tevreden, als de menschen voor hunnen jongen stemden. Hij kon nog niet veel kwaad. In de rangschikking der kandidaten, stonden de liberalen aangeschreven met het leeuwenpaart.

Nu is de jongen groot geworden, en is ook als « een ontard kind » opgestaan tegen zijn vader. Waarom ? Om de godsdienstige en zedelijke overtuiging ? Wel nee !... Enkel en alleen hierom, omdat zijn « papa » zijn economische leer niet wil aanvaarden, lijk hij die nu verstaat, met andere woorden, omdat hij geen vrijheid greeg kroeg van zijn « pa ».

Maar de socialist is en blijft godloche- naar, gelijk de liberalen hem dat geleerd heeft. De socialist, de echte socialist, loo- chent het bestaan van God, van de ziel, van een eeuwige vergelding. De socialist, de echte socialist, spot met hemel en hel. Hij kent geen ander doel van zijn bestaan hier op aarde als geniet van 't leven zooveel hij maar kan. Vroeger tijden waren er wel liberalen, die niet naar de keek gingen, maar de werklieden verzamelden hun gods- dienstige plichten niet. Kan men dat nu nog zeggen ?... Gelukkig dat vele, zelfs vele zoogezegde socialisten, zoover niet gekomen zijn. Toch is het hun plicht de social- istische rangen te verlaten, want, zegt het spreekwoord : wie met den hond slapen gaat, krijgt van zijn vlooiën.

De socialist gloeit van haat tegen het Christendom in het algemeen, maar vooral tegen de Kerk, haar instellingen en haar priesters, en ziet met leede oogen naar de moederlijke zorgen, waardoor de Kerk de toestand der werklieden tracht te verbeteren. Dat de socialisten maar eens een ver- gelijkend maken en zich eens rechtzinnig af- vragen waar hun belangen het best verdedigd worden, ofwel in hun inrichtingen, ziedend van haat en nijd of in de inrichtingen der christen werklieden, waar alles gedaan wordt ten bate en ten zegen van de werk- lieden. « Wie op God vertrouwt, zegt weer- om het spreekwoord, heeft op de rots ge- bouwd. Aan Godes zegen is alles geliefd ! »

Het socialisme predikt de vrije liefde, de ontwringing en de ondergang van het huis- gezin. Zoover zijn de socialisten nog niet hier te Tongeren. Weest maar gerust, zoo- zullen ze wel komen. Toch moeten we be- kennen dat er al veel van dien huiselijke vrede, van dat rein huiselijk geluk is ver- looren gegaan bij sommige werklieden. Vroeger hoorde men toch niet van die ongere- geldheden, welke het geluk vergaalen van vrouw en kinderen in het werkliedengezin. Voor het te laat is, werklieden, verlaat den stroom van de openbare onzedelijkheid en blijft uw geluk zoeken onder de banier van de christelijke overtuiging.

De bewering van sommige socialisten, dat de godsdienst privaataak is en kan behou- den blijven als dusdanig is een huichelhe- lige leugen, om de argezoete arbeiders te bedriegen. Werklieden laat u niet bedriegen, laat uw godsdienstig, zedelijk en huishoude- lijk geluk niet onderminnen en vernietigen maar weest van aard en van leven volbloed « Katholiek » !

Het kiezen eener school.

De vacantie gaat op haar einde. Binnen enkele weken gaan de schoolportalen wederom open voor een nieuw schooljaar.

Vele ouders staan nu voor het feit eene school voor hun kinderen te kiezen ; 't zij voor hun kleintjes die voor het eerst naar school moeten gaan ; hetzij voor hun groo- tere jongens of meisjes die van de lagere school naar het middelbaar- of het beroeps- onderwijs overgaan. Gewetensvolle ouders — en zoo zijn er nog velen ! — verlangen niet alleen terecht een degelijk wetenschap- pelijk onderwijs voor hun kinderen, maar zij willen ook dat hun lievelingen opgeleid worden tot plichtbewuste mannen en vrou- wen, die later sterk zullen staan in den harden strijd van het leven, gewapend tegen de stormen der dritten en kwaad neig- ingsen, in een woord zij verlangen eene school die hun alle waarborgen biedt, op dat hun kinderen eens hun kroon tot be- looning van hun ouderlijke zorgen en op- fering zouden wezen.

Gelijk de meester grondvesten legt voor het bouwen van een huis, zoo ook moet het onderwijs en de opvoeding van het kind grondvesten worden, of zoo niet dreigt het al vroeg of laat ineen te storten. Deze grondvesten, in zake opvoeding vooral moeten gelegd worden door den godsdienst en moeten steunen op God ; en wat godloche- naars en onzinnigen beweren, of waar zij hoog oploopen met hun fameuze « zedelijke opvoeding » 't is nog minder dan een plaas- ter op een houten been. Een onderwijs son- der godsdienstige ondergrond is een wa- der zonder wielen ; zonder godsdienst, geen opvoeding.

Als er sprake is van de opvoeding der jeugd, zijn er hoofdzakelijk drie personen, die naartoe moeten samenwerken. Op de al- lereerste lijn komen de ouders, die daartoe door God zelf werden aangesteld en die Hem eens rekenschap zullen moeten geven over de verheven taak, hun door den godde- lijken Schepper toevertrouwd.

Naast de ouders komt de onderwijzer, die in hunnen naam, de opvoeding van den huiselijke haard voortzet, en de kennissen, die de kinderen in hun verdere levensloop noodig hebben, gedurende de schooljaren mededeelt. En wie den godsdienst, en een geest van zoo gezegde onzijdigheid, zou durven uitschakelen en dood zwijgen, ware om- waardig van zijn ambt en verdient het ver- trouwen van katholieke ouders niet.

Met de ouders en den onderwijzer treedt de priester, die met de zielezorg belast is, als opvoeder der jeugd op ; want aan hem is door Christus zelf die taak opgelegd : « Gaat en onderwijst alle volkeren ! »

Wie dus weten wil welke school hij ver- kiezen moet, heeft zich slechts deze eenvou- dige vraag te stellen : « Waar is het dat de priester, onderwijzer en ouders samenwer- ken in het onderwijs en de opvoeding der jeugd ? » En het antwoord luidt : In de Katholieke School !

Wij gaan trots op onze katholieke scholen en wij hebben er alle redenen toe. 't Be- ginnen van de Leuvense hogeschool, die de katholieke wetenschap beroemd maakt, tot in de minste lagere school, waar de eerste begrippen van lezen, schrijven en reken- nen aan de kleinste kinderen worden inge- prent streven al de onderwijzers, leeraars en professoren naar één enkel doel : 't beste ! Volgens de jongste gegevens der opvoed- en onderwijskunde, spant iedereen er zijn krachten in om steeds hooger op te klimmen en om te toonen dat Geloof en Wetenschap makkaar de hand reiken en samenwerken in het verheffen van ons volk, zodat onze scholen aan de spits staan van alle onder- wijsgestichten.

Provincievlaggen of geen Provincievlaggen ?

Onze collega « De Standaard » heeft ge- meend, bij de vermelding van het Konink- lijk bezoek aan Tongeren, onze stad « ach- terlijk en bekrompen » te moeten noemen, blijkbaar omdat er weinig leeuwenvlaggen aan de gevels hebben gepronkt. 't Is jam- mer dat « De Standaard » zich zoo heeft uitgedrukt, bij de goede samenwerking van alle ordelijke, vaderlandlievende elementen, om het feest zoo op zijn best te doen sla- gen.

De achterlijkheid en bekrompenheid zijn toch zeker niet gebreken uit den goeden, beschaafden en gemoedelijken toon, waer- mee onze Vorsten werden ontvangen, dien zij al terstond met voldoening hebben op- gemerkt, die hun het verblijf in ons mid- den zoo aangenaam heeft gemaakt en waar- van zij zoo genuegjelijken indruk voor al- tijd hebben meegenomen.

Wat nu de leeuwenvlaggen aangaat, ni-emand hier denkt er aan, den medeburger- het plezier te ontzeggen, naast de Belgie- sche driekleur ook nog de vlag eener pro- vincie uit te steken, al kan men, eenmaal zoo beginnend voorerst minstens even- goed de Limburgsche vlag laten zien, en dan ook nog die van alle andere Belgische provincies. Het is echter gemakkelijker, korter, krachtiger en zekerder, dat alles samen te vatten in de drie vaderlandsche kleuren.

Wij daarenboven de leeuwenvlag niet enkel door brave vaderlanders naast een- vaderlandsche vlag wordt gezegd, maar ook door allerlei soort van activisten en separatisten luidruchtig wordt misbruikt, valt hare zeldzaamheid in onze kort en goed Belgische stad Tongeren niet zoo verwon- derlijk.

Niemand heeft zich geërgerd aan de leeuwenvlaggen, die naast de driekleur wapperden, zelfs de Walen niet, die toch haan haan nergens hebben opgemerkt. Maar wanneer men aan een onderwijsge- sticht een reusachtige leeuwenvlag aan de eerste verdieping ziet waaien, en dan een schijntje van een Belgische driekleur boven in het zolderversterken wanneer dan zelfs een buitenlander, van vlaamsche modertal, U verontwaardigt zegt : « Dat is schandli- ch ! » dan lijkt het geval ons wel wat be- denkelijker.

Maar, gelijk wij zeiden, niemand is in Tongeren bekrompen of achterlijk genoeg, om den medeburger zijn leeuwenvlag te willen doen oproffen, niets zij niet tot sicchte doeleinden wordt ontrouwd.

dat het gezin reeds langen tijd in de meest behoeftige omstandigheden verkeert.

Een staaltje van ellende in Budapest. — Een Hongaarsch dagbladschrijver, schreef in de « Uj Nemzedek », het volgende ver- haal.

« Verdrongen in de bouwvallige en vuile oude huisjes, die hier vergeten staan, ver- heft zich fier het huis n. 7, van de Szvete- naystraat, dat drie verdiepen telt. In zijn kelder bevindt zich thans de beklagens- waardigste woonplaats van de agglomeratie der hoofdstad. Die kelder diende vroeger tot schrijnwerkerij van een stijfselabriek. Onder den oorlog had de fabriek die werk- plaats afgestaan. In Mei van verleden jaar verhuisden eenige menschen naar dat don- kere hof. Istvan Mattisz, kleermakersknecht zonder werk huurde het met zijn vrouw en zijn twee kleine kinderen.

Men kwam overeen om de huishuur op ongeveer 4 miljoen kroonen te stellen.

Daarop kwam het derde kindje ter wereld en daar Istvan Mattisz niet in staat was de eerste afkorting op de huishuur te betalen, was hij geneedzaakt, een onderhuurder bij hem te nemen, en met hem de huishuur te deelen.

Daarmede verdween de ellende nochtans niet, en naarmate het getal onderhuurders vermeerde, nam ook de ellende meer en meer toe. En nu staat het zoo ver, dat er in dien kelder acht huisgezinnen, zestien volwassenen en dertien kinderen verkwin- nen.

Een der onderhuurders, dien Mattisz had doen buitenzetten, omdat hij de driemaan- delijke huishuur, namelijk 150 tot 200.000 kroonen niet wilde betalen, klaagt den kleermakersknecht aan, als zoudt hij specule- ren met de ongezonde keldervoonst.

De overheid heeft beslist, dat de kelder moet worden ontruimd, omdat hij onge- schikt is. Het besluit tot uitdrijving heeft een wanhopige paniek toevoegebracht onder de ongelukkigen, die met vreeze het oogblik afwachten, waarop zij op straat zullen worden gezet.

Zij durven er zelfs niet aan denken, dat men voor hen naar een geschikte woon- plaats tuitziet.

ENGELAND.

Een dievenschool voor meisjes. — In Lon- den kwam de politie dozer dagen tot de be- vinding, dat er aldaar een dievenbande besta- at, waarvan al de leden, vrouwen zou- den zijn. De aanvoester zou een uiterst keurig persoon zijn van 22 jaren oud, bij- genaamd « Limehouse Lizzie ».

De bande houdt er ergens in het Oost- end van Londen een dievenschool op na en rekruteert haar leden uit het publiek — vooral meisjes — dat de dansclubs bezoekt. Deze vrouwen zijn overdag lachdichtsters, 's nachts inbrekers, en spelen soms ook de rol van sluetette uit de beste kerken. Haar specialiteit is het stelen van auto's, die bij de schouwburg van musicals 's avonds aan den kant van de straat staan, terwijl de eigenaars binnen, de voorstelling bijwo- nen. Veelal zijn de vrouwelijke leden der bande werkzaam als uitkijksters en waar- schuwsters.

Het laatste stukje van de bande schijnt een nachtelijke inbraak te zijn bij Claygate. De driestheft in het geval trefte vooral, wanneer men weet, dat de auto met Lime- house Lizzie en haar kornuiten juist aan de achtervolging door de politie was ont- snaapt. Een agent had de aanvoester her- kend en zette haar in een taxi na. De ach- tervolging in de Londensche buitenwijken duurde ten uur. Vermoedelijk gebruikten Lizzie en haar makkers een auto, dien zij enkele dagen te voren hadden gestolen. Hoe het zij, de auto verdween in den nacht, en om 3 ure, volgde de nachtelijke inbraak te Merton, waar een ruit werd verbrijzeld in

BUITENLAND.

OOSTERRIJK.
 Kinderen verkocht uit armoede. — Uit Budapest wordt gemeld : Op de markt te Debreczin heeft zich dezer dagen een ver- schrikkelijk toneel voorgedaan. De vrouw van den arbeider Bravitsk stond weened op de markt en bood drie haar kinderen namelijc meisjes van 13 en 3 jaar en een zuigeling van 9 maanden, aan de voorbijgangers te koop aan. Merkwardig genoeg waren er driemaal gedagdigden voor de meisjes. Het dierigst dochtelijke ging van de hand voor 300.000 kroonen, het meisje van 13 jaar voor 900.000 kroonen, doch niemand wilde den zuigeling hebben.

De ongelukkige moeder verklaarde, dat haar man reeds lang zonder verdienste was en dat zij daarom besloten had, drie van haar zes kinderen te verkoopen, opdat niet het gehele gezin van honger zou omkomen. Ten slotte kwam de politie bij dezen om- dromen slavenhandel tusschenbide. Uit de ingewonnen inlichtingen blijkt inderdaad,

een winkel van fotografische benoedigde- den en een aantal camera's werd ontvreemd.

FRANKRIJK.
 De oom uit Amerika. — GEEN LEGEN- DE. — EEN ERFENIS VAN NEGEN MIL- LIARDEN. — ZULLEN DE ERFGENA- MEN OIT IN HET BEZIT VAN HET GELD KOMEN ? — In 1785 vertrok de 20 jarige Mallet uit Saint Victorien naar Ame- rika waar hij in 1818 aan het hoofd stond van een kapitaal van achttien miljoen dol- lar.

Na zijn dood ontstond omtrent de erfenis een strijd tusschen de Franche en de Amerikaansche vertakkingen der Mallet's.

Dank aan de intresten ophooping verdu- belt het kapitaal alle veertien jaren. Daar volgens de Amerikaansche wetgeving er- geen prescriptie inzake erfenissen bestaat, bedraagt het verhoogd kapitaal thans negen miljarden franks papier.

De bijna honderjarige betwisting heeft voorgevolgd dat de kwestie thans interst duster en ingewikkeld is geworden.

In het graafschap Chittendon (Vermont Staat in Noord Amerika) werd de erfenis ge- identificeerd, daar bestaan inderdaad en r- vier op een park den naam Mallet dragend.

Thans wordt door de Franche erfgena- men ondermaal getracht de zaken in het reine te doen trekken.

— Een erfenis van vier-en-twintig mil- lionen. — Een mooi edeleuwig te beurt aan een matroos van den zeevluchtvaarder van Hochefortaan den jongen radiographist Matter.

Deze werd ervan verwittigd dat hij 750.000 dollars of ongeveer 24 miljoen franks erfenis vanwege zijne moeder. Deze na acht- geheuten te zijn, vertrok naar Argentnie den jongen Matter aan de zorgen van vader gelaten. Deze is thans hoofd-mecanicus der Compagnie du Midi te Bordeaux.

Opnieuw in het huwelijk getreden in Amerika, was de vrouw in het bezit eener aanzienlijke fortuin toen zij stierf, alles aan haar zoon nalatend.

De jonge matroos verwachtte zich op ver- re niet aan dit erfenisse. Toen zijne moeder vertrok was hij noggen jaar oud en noot zag hij haar weer, noch vernam iets over haar.

Zijn moeder zou hem echter dikwijls ge- schreven hebben, maar nooit kwamen de brieven ter bestemming.

Matter heeft het inzicht zich te doen emancipeeren (bij is slechts 20 jaar oud) en zijn kapitalen aan te wenden in de nij- verheid en vooral in de electriche vertak- kingen ervan.

MEXICO.

De godsdienstvervolging. — EEN SCHRIJ- VEN AAN DEN HEILIGEN VADER. — De Aartsbisschop van Mexico, zond aan den Heiligen Vader een schrijven om hem na- mens de geestelijkheid en de gelovigen van Mexico te bedankt voor zijn brief van 14 Juni die eenen grooten troost in de trieste omstandigheden bracht.

De aartsbisschop op de aanmoedigingen van den Paus doelmde om in den strijd voor de verdediging van het geloof te vol- harden voegt er aan toe.

— Ja, welgelukkige Vader, ingegeven door uw zachte woorden en uw raadvegin- gen zullen wij voortgaan wat er ook ge- beure te strijden zonder rust en met Gods hulp. Wij zijn er vast van overtuigd dat God niet tegenstaande de hardnekkigheid der dusters maachten tegen ons, voor het grootste heil der Kerk, ons uit dezen moe- lijk toestand redden zal.

De brief getuigt van de verkleefheid der Katholieke Mexicanen en drukt het vertrou- wen uit in de geboden over heel de wereld tot God gericht.

MENGELWERK van «DE POSTRIJDER».

STANHOPE

de Amerikaansche Detective

Het volgend oogenblik werd de deur, welke Lenz vergeten had te grendelen, van buiten opengetoeten. Een man in matro- zenkleeren stormde naar binnen, terwijl tegelijk Lenz en zijn vrouw uit het achter- vertrek kwamen.

— Houd op, Jozef ! schreeuwde de oude man woedend op Siebel toeschietend, zon- der in zijn blinde haast den matroos te be- merken, die eveneens Lea trachtte te be- vrijden.

Er volgde een toneel van verwarring dat eindigde met een akelig slot.

Midden in het vertrek stond Alan Bur- ton, de als levenlooze gestalte van Lea on- dersteunend. Aan zijn voeten naast een zwaren ijzeren staaf, lag het ontziede li- chaam van Siebel, met verbrijzelde schedel, het gezicht met bloed bedekt, onkenbaar. Tegen de deurpost leunde de oude Lenz, met knikkende knieën, terwijl de oude vrouw haar woede koelde aan Nancy, die op den grond gevallen was en zich heftig verweer- de.

Na een paar minuten kwam Lea weer bij ; zij streek met de hand over haar hoofd en zag toen Alan angstig aan.

— Alan, zijt ge mij nagegaan ? stamelde hij.

— Ja, antwoordde hij somber ; maar stil. Het is hier niet de plaats voor verklarin- gen.

Zijne woorden werden onderbroken door een luid geroep van de straat, dat op Lenz den invloed had van eenen electricchen schok.

— Duivels ! de politie !

Vloekend snelde hij de achterkamer in, gevolgd door zijne vrouw en Nancy, dol van angst.

Haastige stappen naderden in den gang. Bliksonnel bedacht Alan, dat zijne schoonzuster tot geen prijs op deze plaats mocht gezien worden. Maar onzacht aan den arm trekkend, drong hij haar naar dezelfde deur waardoor het waardig echtpaar ver- dwonen was.

— Ga ! sprak hij bevelend ; ter wille van uw man, van den naam, dien ge draagt. Op den drempel bleef zij staan.

— En zij, Alan ?

Een minachtend lachje kwam op zijn lip- pen.

— Ik ben goede vrouw ! Ga !

Inmiddels werd de buitendeur opengestoo- ten en de gekke Charlie huppelde naar bin- nen. Haastig drong nu Alan de vrouw in de andere kamer, welke door eene deur gemeen- schap had met de straat, doch niet zoo gauw, of Charlie had toch Lea's gezicht ge- zien.

Hij draaide zich dadelijk om, en een on- gearceuleerd geluid uitstootend, liep hij zoo heftig tegen den juist binnentredenden Verné net aan, dat deze het evenwicht verloor en viel.

Hij kon niet dadelijk opstaan, want Char- lie worstelde met hem of hij een vijand voor had. Eindelijk gelukte het Verné, den

idoot van zich af te schudden en den toestand op te nemen. Hij zag nu echter niets dan den dooden man op den vloer en een levende, die met den rug de deur achter- zij bedekte om een roestigen ijzeren staaf in de handen hield.

— Hola ! een moord ! riep Verné, zich bukkend over het lichaam van Siebel. En pas gebeurd naar het schijnt, zoo wendde hij zich tot Alan, dat moet uw werk zijn. We hoorden buiten het angstgeschreeuw van den armen duivel. Nu, ge zult niet spoedig weer gelegenheid hebben dergelijke heldendaden uit te voeren.

Alan bleef zwijgend in dezelfde positie, terwijl Verné nader het lijk onderzocht. Al zijn gedachten waren er op gericht Lea's aftocht te denken en dan zelf te vluchten. Hij bezat wel geen ander wapen dan het stuk ijzer, maar hij was vast besloten, in geval van nood, voor Lea's eer en zijn eigen veiligheid te vechten.

Terwijl hij omzag naar een uitweg, merkte hij, dat de idoot achter Verné allerlei grimassen maakte. Hij balde de vuist achter Verné, maar grinsde daarentegen Alan toe.

— Kom hier Charlie ! riep de detective, het hoofd half ondraaiend.

Dadelijk huppelde Charlie naar hem toe.

— Hu ! riep hij, om het lijk heen gaande, Charlie kan geen dooden zien.

Vlak voor Verné ging hij staan en staar- de Alan in het gezicht met zijn idioten lach.

— Ga uit den weg, domkop ! riep Verné boos, Charlie ruw opzij duwend. Ik heb met dien man te spreken. Leg dien staaf neer ! beval hij Alan. Doch deze verroerde niet.

— Zoo — ge wilt niet gehoorzamen !

Verné haalde langzaam een pistool uit zijn borstzak. Waarachtig, ge zijt stout.

— Stout ! stout ! herhaalde de krankzinnige als een papgaai ! Hij sprong naar Alan toe en fluiserde hem zacht in het oor : Blijf stout ! toen maakte hij een sprong en ging weer staan naast Verné, die hem beval uit zijn — des detectives — zak een touw op een paar handboeien te krijgen, zoodat hij zelf den man onder zijn wapen in bedwang kon houden.

— Kijk, onderriekte Verné den gek met deze dingen zullen wij dien snuiter daar tot gevangenen maken. Als ge mij helpt krijgt ge de ster en de uniform.

— Hoera ! jubelde Charlie, een lucht- sprong makend, Geef mij geweer ! Geef mij mes !

— O, zij bloedorstige gek ! lachte Verné. Een mes hebt ge niet noodig. Alleen zijn handen en voeten willen wij binden.

— Hop la ! gilde Charlie. Geef mij koord.

Hij trok Verné de koord uit de hand en naderde Alan met wilde gebaren. De laatste niet wetende of de idoot hem vriendelijk of vijandig gezind was, hief den ijzeren staaf op tot tegenweer. Er hij er op de- dacht was, sprong Charlie als een tijger op hem af, trok en schudde hem, tot Verné te hulp kwam en ondanks zijn krachtigen tegenstand was de matroos na weinige minu- ten geboeid.

— Dat hebt ge braaf gedaan ! prees de detective. Ik ben trotsch op u, Charlie !

Charlie stiet een gelach uit en wreef de handen, terwijl de gevangene niet wist, wat te denken van den kleinen gek, die hem onder de worsteling nauw hoorbaar had ingefluisterd :

— Geen weerstand, swijs, wij winnen

tijd voor haar !

— Ik moest twee van mijn lui hier hebben, merkte Verné op, na kort overleg. Charlie, kunt gy niet naar de plaats gaan waar ik de mannen gelaten heb ? Zoudt ge het vinden ?

De idoot knikte bevestigend en ging naar de deur. Plots bleef hij staan, stak lusterend den vinger op en zag naar den zolder.

— Iemand boven ! fluisterde hij vreesach- tig.

— Waar ?

— Daar ! Charlie heeft het gehoord.

Verné stond een oogenblik besluiteloos ; toen stak hij den deenvantaarn aan, span- de den haan van zijn revolver, beval Char- lie op den gevangene te letten en beklom voorzichtig de wrakke zoldertrap.

Charlie keek hem na, tot hij verdwenen was ; toen sloop hij naar Alan toe.

— M. Burton !

Op het noemen van zijn naam, schrikte de jonge man.

— Wie zijt ge ? stotterde hij.

— Stil ! gebod deze zonderlingste aller gekken, terwijl hij de koord losmaakte, waarmee Alan's voeten gebonden waren.

— Zwijg en doe wat ik u zeg ! Want ik wil u uit de klem helpen. Zoo, het touw is los ; ge kunt het op een regeven oogenblik afschoppen. Nu de handen. Hij opende vlog met sleuteltje het slot der handboeien. Nu is u vrij ; maar blijf zoo staan en vernoe u niet, er ik u een teeken heb gegeven. O ! De sleutel was uit zijn hand gevallen en hij bukte zich om dien op te rapen.

Daarbij verschoof een punt van het oude kapot onder zijn voet. Terwijl hij bezig was dit weer recht te leggen, moest hij iets

bemerk hebben ; want hij nam een haars van de tafel, trok het kleed op zij en open- de het lukt, dat daaronder verborgen was. Na een blik in de diepte, waarbij hij een tevreden gemurmel liet hooren, dekte hij het vloerkleed weer zorgvuldig over het opengetuinde valluit en richtte zich toen luster- end op. Boven zijn hoofd hoorde hij de voetstappen van Verné, ene, wyl hij boven niets verducht had gehoord, weer naar beneden wilde gaan.

— Het geluk dient ons ! beet Charlie den gevangene toe. Wij krijgen Verné in de val.

— Verné ?

Alan schrikte, hevig onsteld. Goodo hemel ! Was de man, die hem nu aangehouden had, inderdaad Verné, welke verwickeling en onaannameheden konden daaruit voor hem ontstaan. En die andere, die schranderste aller gekken, die hem, Alan, bij zijn naam noemde ; die wist van de reden zijner aan- wezigheid op deze plaats, wie kon dat zijn ?

Terwijl hij hierover nog nadacht, kwam Verné de trap af met boos en teleurge- steld gezicht.

— Charlie ! onnoozele kerel, ge zijt bang geworden voor ratten. Daarboven is ni-emand.

Charlie antwoordde slechts met een dom gegrijs ; hij sloeg den detective gale, die het kapot betrad. Plotseling zakte het oude kloed weg en als Mephisto in de opera verdween Verné naar de onderwereld. Hij gaf eenen schreeuw, die doonden had kunnen wekken. Charlie echter bekommerde zich daar niet om, doch wijdde al zijn aandacht aan Alan.